

Filosofie jako cesta

Filosofie je jako cesta, ale nikoli jakožto cesta vyšlapaná, eventuálně vydlážděná, která vede tam i zpátky, tedy cesta, *po* které jdeme a po které chodí, jdou nebo mohou jít také jiní, nýbrž naše, moje cesta, naše, moje cestování, které nikde *není*, ale pro které musíme něco *udělat*, podniknout. A není to žádné těkání, poletování motýlka od květinke ke květince, nýbrž každý krok musí navazovat na krok předešlý a zároveň připravovat start kroku příštímu. Není to také cesta, jejíž cíl už předem známe, ale není to ani bezcílné putování, které nás přivede jen od jednoho místa k nějakému jinému. Cíl ovšem můžeme někdy tušit, ale to nás neosvobozuje od namáhavého postupu, bez něhož onoho cíle nelze dosáhnout. Někdy nás ta cesta, to cestování může zavést jinam, než jsme chtěli, a také jinam, než jsme tušili; někdy se musíme vrátit, když máme dojem, že jsme se dostali na scestí; ale když se dostaneme někam, kde to vypadá jako bezcestí, vracet se předčasně nesmíme, ale musíme prošlapávat jako první jakousi stezičku, po které – možná – budou pak chodit i další, ale nikoli bez navázání na naše kroky.

(Písek, 030428-1.)